

ւագոյնս կը բացատրէր մովսիսական աշտանակին կանթեղաց ձեւը՝ քան նոյն յու նակագմ եւ յունական «խառնարանը». ուստի «սկահն» են դրեր: Այսպէս վարուեր են, ինչպէս վայել էր քաջ թարգմանչաց, բոլոր միւս բառից հետ ալ: Եւ երբեմն աւելի համարձակութեամբ՝ իմաստներ իսկ փոփոխեր կամ յաւելեր են՝ հայացնելու գաղափարով, ինչպէս տեսանք տեղ տեղ (աստ, 55, 71-2), եւ դեռ պիտի տեսնենք աւելի կարեւորներն յառաջիկային: Վերջապէս ասով կը մեկնուի ճարտարագոյն թարգմանչաց շատ տեղ իրարմէ տարաձայնութիւնն ալ. զի բնագրէ հեռացումն իրարմէ եւս պիտի հեռացնէր զանոնք: Ուրեմն վերոյիշեալ օրինակաց մէջ մէկ յունարենի զուգադիր կրկին հայ բառերն որ եւ է կերպով հոմանիշ չեն իրարու:

3. — Բագմանիչք: — Ասոնք ալ կային մեր լեզուին մէջ. զոր օրինակ՝ տաշտ բառը կը նշակէր երկու տարբեր սպասներ (աստ, 41, 69). նոյնպէս եւ նգոյրը (45, 83): Եւ եթէ ասոնց մէջ ձեւի մերձաւոր կամ հեռաւոր նմանութիւն մը կայ, հայերէնն ունի շատ բազմանշեր՝ որոց իմաստից մէջ որ եւ է աղերս չի տեսնուիր. ինչպէս «գայլ», որ կը նշանակէ գազանն